

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jæernet

Citation: Kidde, Harald: "Jæernet", i Kidde, Harald: *Jæernet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 347. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064615536/facsimile.pdf> (tilgået 11. april 2024)

Anvendt udgave: Jæernet

Se Taflcts Præsidium af flagrende Lokker og durede Leber, af nøgne
Arme og seneude Skuldre! Se rødmende Kinder og brændende Blikke
under Claes af Adelstiernas dødlege Ansigt, omkring Gudmoder
Huldas og Landshøvding Oldevigs aldershvide Hoveder!

Se General Malmborgs elve skonne Døtre, Dronningerne blandt
dem alle, blusser under Smilet fra Landshøvding Oldevigs Sønner!

O godt, at Sancta Lucia kom til ham sidst af alle på Gården, for sent
til at han kunde finde sin Plads blandt dem, der sad øverst ved denne
Morgens Taffel! Godt han sad skjult i sin Krog, fjært fra dem og det
Kald, i hvis Aarind han sendtes hid, og som han svag i det Øjeblik, Su-
sanna derovre i Bornenes Hus ved sit Kys og sin Dans vakte dem og
det: det nye År!

Medens han i »Bjærgetos længste Nat lede de Dodes Ridd, selv en
Død på sit Leje, styrede *de*, fra Herregårdene på Næsset, Generalsboli-
gerne ved Karlstad og Brugene i de fjerneste Kroge, ad bundfrosne
Elve og Soer, dets Fakkeltog af Ånde, Latter og Sang hid til Altret,
det endelige Mål: Nuets Fest.

Gud, jeg ser dig og er salig! Jeg ser mig selv og er fortæbt!

Og dog, Gud, dog –! Drukner ikke Salen om mig i Rødt, i din
egen hellige Farve! Hvis Hjælte brast og døbte den til *dit* Tempel og
os til dine Børn? Mut, Herre, Stefan Choræ!

Se Savolaxhyttan, Seklernes Stue, ja selv Forgården her, denne Sal,
forsvinder! og jeg står for dig dør, hvor vi ikke kan skilles, i dit Råges,
i Jærmets Allerinderste: mit Hjælte.

Drukken af Hjærtet, det altid og aldrig kendte, tystende ved dets
Slag nu da han fattede det, svinlede han for Gud og for sig selv.

Hvem havde han huset i Guds Allerhelligste? Alle dem, Gud døm-
te, dem han havde nødige som Ofre – Ly havde han skenket dem,
Værn mod Guds Plan – Opstandelse for dem, hvis Pligt var Deden!

Hvor kunde han finde Tilgivelse – og hvor kunde han undgå den?
Ja, hvor kan jeg undgå dig, Sancta Lucia, du Guds Vilje i mig, min
Nedterft?

Gud, jeg har ikke villet dig, *du* har villet mig, dit Blodvidne! Oplad
jeg Hjærtet for dine Fjender – hvis Hånd styrtede det da hin Dag i
Tårnet, fra dets Forfolgeke af din Lov, nær dens Fuldbyrdelse, ned
iblandt dem: Sygdom, Savn og Sorg? Hvem gjorde der fra dit til de-
res, alvidende som du selv?

Hvorfor, Herre, hvorfor? Vilde du prøve din Styrke just i din Ud-

valgte, Sønnen af Eventyrsloget, just i Stundens, da Sejren var dig vis:
min Hånd nær Susan?

Se, jeg bestod Prøven! Se Hjertet, du fristede på Sygelejet, i din gloende Ovn, som du sendte ud at ene gå Slekkernes blodige Sekelgang – se det forsøgte Hjerte besejrede Fjenden: sin egen og sin Næstes Sot, og grummere af Viden end andre af Tro kender det sig som din, ene din!

Se, fra Tårnet og til Lussemorgen vandrede jeg blind for din Åsyn, som mine Fædre! Men jeg tjente dig ikke som de! Uddrever af dit Rige befastede jeg mig i dets Inderveste; i Hjertet – bekrigede jeg dig, som Konge, ikke Træl, i dit eget Hjem!

Du, som tvang mig til at leve, som du tvang mine Fædre til at dø, erkend mig da, hvor jeg erkendte dig: i vor fælles Styrke: Blodet, som skilte og forenedde os! som du gjorde til Fjenders Talsmand – at det, i elvte Time, skulde bekende dig som sin egen Gud!

Og du, Susan, erkend mig som din Husband! Du, som spyeede ad Jænet, kys nu Guldet: Dånskeren i Jænbåtland, forløst af »Bjærgets« af Levende og Døde, den Eneste – hvis Ret er Altet! Den, der vågneude sidst af alle, da Lucia-Nat var omme, da Festens Lys stod tændt og dens Bord dækket, den, der sloges til Krøbling, at en Aanden skulde slæbe dig op ad Trappen, og han kysse dig overst: deroppe!

Og Brynte, farer du nu hans Styrke? at den er Starke-Thors, Guro Rysserovas Følgesvend fra Natterns Ridt. Sancta Lucia, se ham bag din Stoi: Guds Redkkab, Jænet! Jæternes Dræber, Gedernes Beskytter! Husker du ikke, at han priste sine Lænker? som Blinde-Olle, som Mester Moll, som Hindric Grifhufvud, som alle Gud blinede, for at de i hans Navn skulle tjene os! Men vi, Susanna: de Bøsche og du Pont, vi stod i Vårmeskogen foran dens Bonder, som den Guds Åsyn, de så den Dag, da de siagtede Finnerne, hans Udtjente; som de forglemte i deres egen Tjenestes År, men såd påny, da han, der havde haft deres Liv fornødent, fik deres Dod behov! han, som åbenbarer i Sejrens Øjeblik, for Sejrende som for Tabende! som vi to selv først fattede, da han krævede din som min Farfader, at af deres Legemer, af Jænet, udsænkte os: Guldet!

O Herre, du tog Ansvaret for alle Døde fra mig – og gav mig det for alle Levende! Jeg vilde sørge for de Tusinde og skal nu sørge for den En: mig selv! Jeg, der havde Mødet til Opreret, vil jeg nu have